

lui. Nici una dintre aceste posibile explicații nu este dusă până la capăt, nici o alta nu este propusă. Spectacolul rămâne suspendat, fără miză.

Altfel, o reprezentatie de factură clasică, în general corectă, evitând stridențele (cu atât mai supărătoare sunt cele câteva „șopârle” – referirile la accize sau la salariile medicilor, de doar două sute de Euro). Decor sugestiv, de epocă, funcțional și de bun-gust. Tot de epocă, frumoase, costumele contribuie la conturarea sau (în cazul doctorilor) caricaturizarea personajelor. Muzica, un comentariu discret al acțiunii. Mișcarea scenică, bine condusă. O trupă de actori destul de omogenă. Face notă discordantă interpretul principal, Alexandru Georgescu, care, manierist, monocord, îngroașă

neplăcut fiecare replică și gest. Pare că nu mai poate juca altfel; ce face aici este identic cu ce a făcut în **Cafeaua domnului ministru**. Păcat de acest actor cu certe resurse. Foarte bună, Sanda Toma, în rolul soției afurite. Reușește să aibă haz fără să fie vulgară și, lucru tot mai rar pe scenele noastre, rostește impecabil. Totuși, distribuirea ei în rol de femeie cu nuri, adulteră, e un pic hazardată. Dintre cei trei valeți (Marius Gălea, Silviu Biriș, Marius Rizea) se detașează Silviu Biriș, care face un mic *one-man-show* în rol de doamnă judecătorească; din păcate, e o glumă complet nemotivată, pe care nu o poate justifica nici chiar logica farsei. Bun, dar fără scânteie, Liviu Lucaci, într-un rol, Baronul, care nu i se potrivește. Apariții oneste au și

Cesonia Postelnicu, Mircea Anca, Cristian Crețu, Ovidiu Moldovan, Liviu Vlad.

Un spectacol dezamăgitor, mult sub **Femeile savante**, care, chiar dacă nu propunea nimic nou la nivelul mizanscenei, era limpede la nivelul descifrării textului, avea o scenografie frumoasă (zidurile-bibliotecă) și era bine jucat, nelalocul lor fiind doar excesivele actualizări pe care niciodată nu știi dacă trebuie să le pui pe seama regizorului sau a actorilor. Dar acum? De ce s-a ales acest text, de ce la Național, de ce pus astfel? Poate că, dacă prilejua o mare creație actricească, nu mai conta nimic. Dar așa? De ce, nene Anghelache?

Liviu Ornea

Accentul pe comedie

CUMETRELE de Michel Tremblay. Traducerea și adaptarea: Petre Bokor ● **TEATRUL NAȚIONAL** din CRAIOVA ● Data reprezentației: 2 mai 2001 ● Regia și ilustrația muzicală: Petre Bokor ● Decorul: Viorel Penișoară-Stegaru ● Costumele: Lia Dogaru ● Distribuția: Natașa Raab (Germaine Lauzon), Ramona Păsărică (Linda Lauzon), Mirela Cioabă (Rose Ouimet), Geni Andone (Gabrielle Jodoin), Leni Pințea-Homeag (Lisette de Courval), Maria Ciochină Goanță/Monica Modreanu (Marie-Ange Brouillette), Nicoleta Oancea-Ciuculescu (Yvette Longpré), Petra Zurba (Des-Neiges Verrette), Tamara Popescu (Thérèse Dubuc), Marina Basta (Olivine Dubuc), Georgeta Luchian-Tudor (Angeline Sauve), Iosefina Stoia (Rhéauna Bibeau), Romanița Ionescu (Lise Paquette), Corina Druc (Ginette Ménard), Gabriela Baciu (Pierette Guérin).

Ciuculescu ori Maria Ciochină Goanță cu tinere din „noul val” de talente, ca Ramona Păsărică și Petra Zurba, dar și cu interprete în plină maturitate artistică, precum Natașa Raab, Tamara Popescu, Geni Andone și Gabriela Baciu; desigur, nu putem neglija nici aportul celorlalte actrițe, mai aproape, însă, aici, de imaginea „civilă” decât de aceea a personajelor întrupate.

Și la Craiova, discursul despre condiția femeii, despre platitudinea existenței sale de „ceasornic”, înviorată când și când de iluziile întreținute de concursurile cu premii (care au proliferat agresiv și pe meleagurile mioritice), găsește repede ecou la public, mai ales când tristețea este camuflată de comicul de caractere, situații și limbaj (acesta din urmă, cam căznit), ce scoate în evidență disponibilitățile și pofta de joc a trupei. Momentele hazoase, nu puține, alternează, din păcate, cu cele plictisitoare, iar unele „pasje” remarcabile prin culoare (confruntările dintre Germaine Lauzon și fiica sa, gafele doamnei Olivine Dubuc, povestea „călugăriței violate”, intrarea spectaculoasă în scenă a lui Pierette

La opt ani de când Teatrul Național din Craiova strălucea, la Montréal, cu **Titus Andronicus** în regia lui Silviu Purcărete, obținând Premiul criticii pentru cel mai bun spectacol străin și deschizând seria magiciului său periplu în peste patruzeci de țări (ce timpuri!), iată că o piesă canadiană, **Cumetrele** de Michel Tremblay, poartă pe scena craioveană, în „tradaptarea” și regia lui Petre Bokor. Este cea de-a treia montare în limba română a piesei, realizată de același regizor, după spectacolele de la Teatrul Odeon și Teatrul Național din

Chișinău. Varianta de față pare să se circumscrie intențiilor programatice ale noii conduceri a teatrului de a pune accentul pe comedii care să aducă publicul în sală, chiar dacă cele patru reprezentanții văzute în stagiunea actuală nu sunt și realizări de vârf, care să mențină acest prestigios ansamblu pe culmile performanței. Marea satisfacție, pentru spectatorii craioveni, se leagă mai ales de întâlnirea lor cu unele dintre cele mai apreciate interprete ale trupei „veterane”, ca Geta Luchian și Iosefina Stoia, cu actrițe de multă vreme absente de pe scenă, precum Marina Basta, Nicoleta Oancea-

foto: Florinel Chirea

Guérin, precedată de evocarea copilăriei sale de către surori, „lovitura de teatru” furtunoasă din final etc.) se întretaie cu secvențe ce nu-și ating efectul scontat (nesincronizarea „corului” care trece în revistă corvoadele zilnice și relaxarea în fața televizorului, unele mărturisiri încheiate cu leit-motivul „Arăt eu de parcă aș fi câștigat vreodată ceva?”, încăierarea dintre Thérèse Dubuc și Rose Ouimet ș.a.). Dacă decorul, mai

aerisit decât în varianta bucureșteană, cu îngemănările sale dintre real și simbolic (rufele spălate), și costumele sunt expresive, mai puțin subtilă și funcțională ni s-a părut orientarea reflectoarelor din avanscenă către public, probabil în scopul de a ne trezi la realitatea consonantă cu ideile piesei (și a masca schimbarea de tablouri), în timp ce acele emoționante monologuri, ca niște „ferestre” deschise către sufletul încărcat

de amare nostalgii al eroinelor, își apropie doar de puține ori meritul credibilității. Evidenta lipsă de omogenitate interpretativă, momentele trenante sau „telefonate”, care lasă „descoperită” regia, sau repetarea unor gesturi și reacții până la diluarea substanței lor comice împiedică drumul Cumetrelor spre o zonă de altitudine a creației.

Ion Parhon

Tinerii din Giurgiu

Teatrul Valah din Giurgiu a luat naștere, nu mult înainte de 1989, în urma unei bizare idei dictatoriale, prin care teatrul bucureștean „Ion Vasilescu” a fost scos din sediul său (actuala sală Lahovary a Teatrului „Tândărică”) și trimis, aproape de pe o zi pe alta, cu arme și bagaje, precum și cu actorii mai puțin descurcăreți, pe malul Dunării, într-o casă de cultură uriașă și neprietenoasă. Mi-aduc aminte că am văzut acolo, la scurtă vreme după mutare, vreo două spectacole; teribila hardughie era complet înghețată, iar zgomotele din stradă pătrundeau în voie în sala neizolată fonic și aproape nepopulată. Inutil să mai adaug că actorii erau nevoiți să facă zilnic naveta. Nu era un loc unde să-ți dorești să te duci. Cu timpul, lucrurile s-au schimbat – de mirare, pentru România – în bine. Sala a fost reamenajată (încă e prea mare, dar a

PESCĂRUȘUL de Anton Pavlovici Cehov. Traducerea: Mihail Sorbul ● TEATRUL VALAH din GIURGIU ● Data reprezentației: 3 mai 2001 ● Regia: Nikolov Perveli Vili ● Scenografia: Nicolae Mihăilă Distribuția: Anca Aleksandra (Arkadina), Cosmin Crețu (Trepnev), Toma Vasile (Sorin), Violeta Crețu (Nina Zarecinaia), Ion Cojocar (Șamraev), Cristina Buburuz (Polina Andreevna), Delia Hrișcu-Badea (Mașa), Livius Rus (Trigorin), Mircea Crețu (Dorn), Cătălin Chivu (Medvedenko), Nicu Botezatu (Iakov).

devenit mai primitoare), a apărut și o sală Studio, funcțională și cochetă (deși cam înăbușitoare vara), iar publicul nu mai e alcătuit preponderent din puștani fugiți de la școală; la premiere, toate notabilitățile urbei, frumos îmbrăcate, pot fi văzute felicitându-i pe actorii – care, însă, nu mai sunt de mult aceiași de la început. În ultimii ani, mai ales sub conducerea lui Livius Rus, care a căutat să impună un repertoriu variat și onorabil ca nivel și să-i aducă pe cei mai buni regizori pe care îi permit trupa și punge teatrului, instituția

giurgiuveană a ajuns un loc frecventabil, unde spectacolele nu sunt cu mult mai rele decât în București și unde în timpul reprezentației nu sună cu mult mai multe „celulare” decât la Comedie, de pildă. Am făcut această lungă introducere pentru a putea spune că, în principiu, „ideea de Cehov” (sau de Caragiale, de altfel) nu este incompatibilă cu aceea de Teatru Valah; și cu Cehov nu este incompatibil, mai ales, regizorul Nikolov Perveli Vili, autor, între altele, al unei excelente montări cu *Fata fără zestre* de A.N. Ostrovski la

★★